

Sångmön : poetiska försök : 1855

Bjurström, Gustaf

81 A Br.

BJURSTRÖM, G.

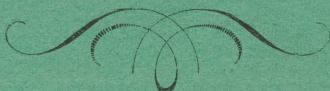
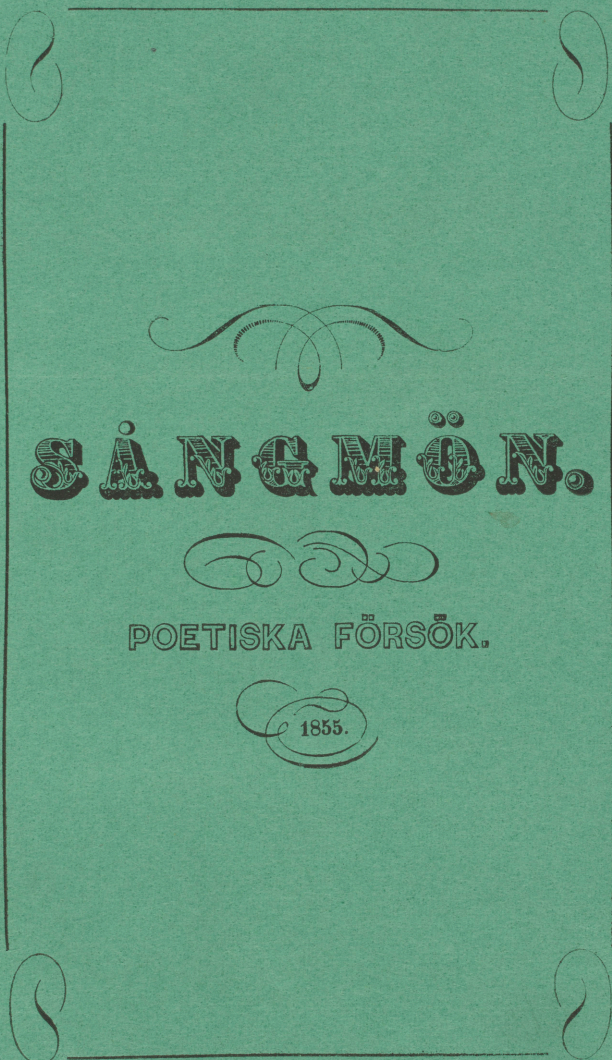
„Ditt Sv.
(Bn)
o

Text
1855

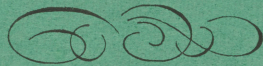

JURSTRÖM, Gustaf

V. 11 - 3
A
11

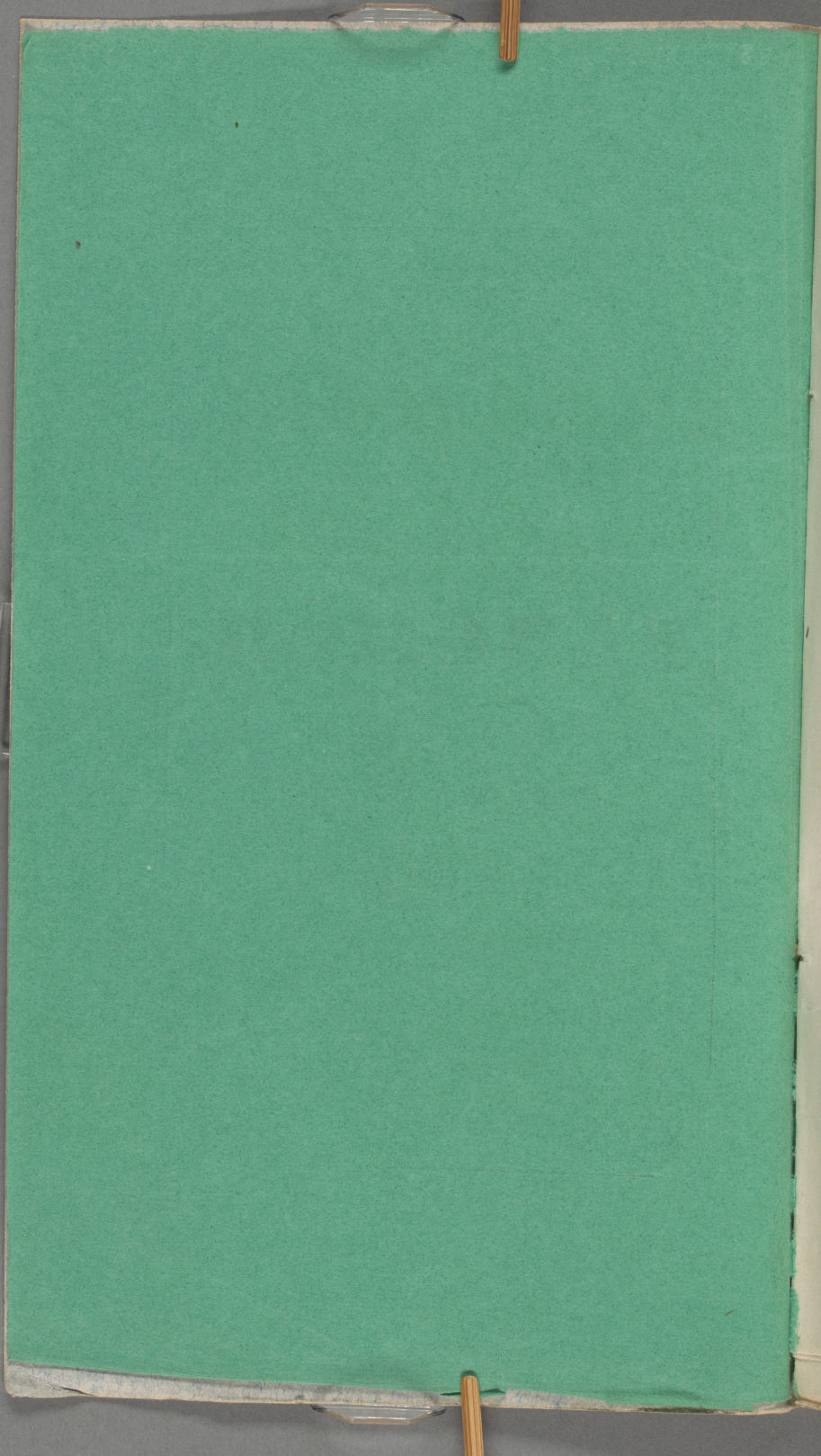
SÅNGMÖN.

POETISKA FÖRSÖK.

1855.

SÅNGMÖN.

POETISKA FÖRSÖK

Gustaf Bjurström,

1855.

WEXJÖ 1855.

Uti JOH. P. LÖNNEGREN'S Boktryckeri.

STÄNKÖN

POSTIKKA FÖRSÖK

Prof. J. J. J.

1855

VRX 13 1855

OO JOH. T. FÖNNIGRENS Boktryckeri.

Många skola här finna ett öfverflöd; men citaten eders
-de tillika försök, att hon blott som ett försök blifvit öf-
verlemnad i detta bandet, i skolan då den ännu utskilla de
distrikter, hvilka tillätsventyrta manugtt sig det.

Min Sångmö.

Författaren.
Min Sångmö, som står till
och höll i något en annan
na sola i vestra stundt på
då stjerna höder fram på
Na tyttaden bytt af ett port,
från kallans bränd der vatten brusar,
och väder med ett lilla stört,
i skogen genom bladen svarar.
Na hon förskräckt för graset tytt
om Näckan ned vid hafvets stränder,
med böjan står mot stranden tytt

Härmed öfverlemnar jag en Sångmö, hvilken icke är för-
fattad af någon större Poët, men af en Sångälskare.

Emedan mitt största nöje ända från barndomen varit
Sång, har jag med detta lilla arbete ernått det mål hvarefter
jag så länge sträfvat; jag vågar derföre öfverlemna min
Sångmö till en vördad allmänhet, blott som ett försök, och
beder att denna icke så hårdt må dömma öfver mina fel;
ty min unga själ har icke här förmått uttrycka hvad mitt
hjerta känt.

Många skola häri finna ett oförstånd; men erinren eder
då, vördade Läsare, att hon blott som ett försök blifvit öf-
verlemnad i edra bänder, I skolen då benäget ursäktade de
brister, hvilka tilläfventyrs insmugit sig deruti.

Författaren.

Min Sångmö.

Min Sångmö hon sitter allen'
och sjunger sin klagan i qvällen;
nu soln' i vestern slumrat re'n,
då stjernan tindrar fram på pällen.

Nu tystnaden bryts af ett porl,
från källans brädd der vattnet brusar,
och vinden med sitt lätta sorl,
i skogen genom bladen susar.

Nu hon förskräckt för prasslet flyr
till Näcken ned vid hafvets stränder;
men böljan slår mot stranden yr
och Sångmön lugnad återvänder.

Snart Sångmön höjer klar sin röst,
hur skönt då vinden sakta hviskar.
Men stormen tjuter, det är höst
och regnet hvarje ruta piskar.

Men åter kommer Vårens sol
och mild igenom rutan blickar;
hur skönt är allt — mot nordens pol
den vackra Flora åter nickar.

Då börjar Sångmön glad sin sång,
en ton på Eolsharpan klingar:
hon tystnar, börjar än en gång
och flaxar glad på sina vingar.

O! då min Sångmö sitter nöjd,
hon sjunger kapp med Lärkans drillar;
och Näktergaln' mot himlens höjd
fortjust förnyar sina drillar.

Flyg ut min Sångmö, flyg nu ut,
på ärans och på lyckans bana!
Kanske du kommer hem till slut
med segrens och med fridens fana.

Skogen.

Jag ser uti Norden vid skogens bryn
hur dufvorna samlas hvar qväll,
och stjernorna tindra klart fram ur skyn,
de slumra sedan så säll;
då glad emot min Flickas famn
jag ilar snabb som vind,
och då jag nått den lugna hamn
med rosor uppå kind.

Jag ilar glad öfver båd' land och haf
till nördens högaste fjäll;
med nöje jag tager min vandringsstaf,
till Norden jag ilar hvar qväll,
der jag ser glad på dufvans lek,
hon till sin unge far
och fröjdar denne med sitt smek,
jag då till skogen drar.

I skogen hörs Göken med sitt ku, ku!
jag ser båd' flod och berg ;
en rysning i natten hörs ett hu, hu!
går genom båd' ben och mærg:
då snabb som vinden ilar jag
båd' öfver gräs och sten,
då åskan dundrar slag på slag
i nattens mörker re'n.

Menskliga Lifvet.

Barnets späda hjerta,
rent och oskuldfullt,
ser ej lifvets smärta,
leker och mildt ler.

Ynglingen helt sakta
sträfvar lugnt framåt,
inga stormar akta
uppå lifvets stråt.

Mannen allt förglömmet
i sin makas famn:
blott om sällhet drömmet
i sin lugna hamn.

Gubben trött att vandra,
finner ej mer röt,
längtar till de andra,
som i himlen bo.

Glöm all jordisk smärta!
lifvet snart förgår,
kanske snart ditt hjerta
icke längre slår.

Årets, människans och lifvets höst.

O! — förskräckt mitt öga blickar
uti en Novemberratt.

Nu ej mera Flora nickar
ty hon re'n af stormen matt,
hon långt bort med sommarn flugit
och ej fällt en saknan's tår:

nu regnmoln på himlen smugit,
vågen emot stranden slår.

Ingen sipa mera vinkar
för att skänka men'skan tröst,
blott en enslig stjärna blinkar,
mellan regnmoln — det är höst:
stormens hemska klagan hviner
genom vissna nakna trån,
och bland sommarens ruiner
sunnanvinden slumrat re'n

Melankolisk men'skan svafvar
uppå tidens mörka haf,
efter guld och ära sträfvar,
finner helt forskräckt sin graf;
flygtigt hennes lif försvunnit,
utan hopp och utan tröst,
hon dock fram till målet hnnnit,
likblek slumrar hennes höst

Sist en gång då hafvets vågor
icke mer mot stranden slå,
icke solens purpurlågor
högt upp öfver jorden gå;
då — skall hvarje jordiskt öga
söka och skall finna ljus,
uppe i det ljusblå höga,
evigt i allfadrens hus.

Foglarna.

Hvad är väl som i skogen gör
att men'skan glad sig der finner?

Jo hon ser qvisten som vinden rör,

O! hennes hjerta då brinner:

Se uppå fogeln, se hur han hoppar
i alla grenar bland trädens toppar.

Se Foglarna.

Han flyr ju högt upp till fästet blå,
och sig till jorden nedsvingar,
han flyger till sina ungar små,
dem döljer med sina vingar;
när qvällen kommer han hemåt ilar,
och sig bredvid sina ungar hvilar.

Se Foglarna.

Vid dagens gryning han flyger ut
till söderns mildare länder,
tills dagen åter har nått sitt slut,
han hemåt glad återvänder;
han glader qvittrar med qvist i munnen;
och flyger upp emot himlarunden.

Se Foglarna.

En aftonstund vid Haga Slott.

Hur skönt der aftonstjerna tindrar
klart fram ur skyn,
ej något moln det fins som hindrar
i vesterns bryn,
der sol'n nedsänker
sitt klara ljus;
nu många blänker,
hör vindens sus.

Hör vindens sus i aftonstunden
och svalkans flägt,
der hviskar i den stilla lunden,
som lofbetäckt
der ståtligt reser
upp sina blad;
en yngling läser
och sjunger glad.

Då vattnet uti källan brusar
vid Haga slott:
och vinden uti parken susar,
der hviskar blott,
en ynglings hjerta
som höres slå:
Ack ingen smärta
der finnes då.

Den sköna till hans hjerta hviskar:

Se Ekens lof!

Se Fogeln ibland trädens qvistar,

han sitter döf,

och nu ej hoppar,

han sofver sött;

i trädens toppar

nu allt är dödt.

Då hviskar han så gladt tillbaka

hvad allt är grönt:

han säger tyst — min ömma maka,

se der så skönt!

hans hjerta brusar,

han sjunger glad;

då vinden susar

i trädens blad.

Hur stjernan då upplyser qvällen

i Haga park,

hon sprider ljus från himlapällen

till sjö och mark:

då böljan svallar

och vågor går,

då natten kallar

och timman slår.

Mitt Hjerta.

Länge vandrade mitt qualda hjerta
ensam uppå lifvets qualda stig;
då det uppfyllt utaf sorg och smärta,
ack! forgäfves då det sökte dig.

Arma hjerta! du forgäfves sökte,
efter ära, dygd och redlighet;
då helt sakta slag på slag förökte
lugnet af en ringa sällsamhet.

O! hur ofta när mitt hjerta brinner
och dess svall lik vägen i en ström,
känslofullt jag då dess suckar finner;
längtar glad som i en nattlig dröm.

Stundom känner jag dig öppet andas
mellankoliskt i mitt svaga bröst:
då med ömma suckar tårar blandas
och jag hör då till din ljufva röst.

Du dig lugnar och då klappar stilla,
glömmer lifvets alla flydda qual:
sakta slår i en romantisk villa,
trottnar ej i jordens usla dal.

Och när lifvets alla qual mig såra,
du då är min enda tröst och vän;

ger fritt lopp åt alla ögats tårar,
klappar och blir åter lugnt igen.

Så af lifvets sällhet du bedragen
stämmer lutan till en chör och sång,
och jag af din förbön ömt betagen,
sjunger åter, lugnad än en gång.

Nu mitt trötta hjerta ofta känner
lyckan af att ega här en vän
och den bästa utaf alla vänner
har nu återvandt till mig igen.

Denna vän jag sökte här bland hundra
och jag har nu funnit den till slut;
vänner ej mitt flydda qval beundra
jag ej än vid lifvet trotnat ut.

Kanske väntar mera sälla öden,
med min ringa lott förnöjd jag är,
då mitt hjerta lugnadt intill döden,
jag ej större sällhet här begär.

Tiggaren.

Min kropp betäckt med idel trasor
får taga mot båd' regn och snö;
min fot — ingömd i dessa hasor,
blir genomvåt då det är tö;
så vandrar jag kring stad och rike
och beder om en liten skärf:
jag finner ofta här min like,
som äfven sjunkit i förderf.

Uti en låg och usel hydda
jag söker — och jag finner ro,
ty lyckans tider äro flydda,
nu jag bland uslingar får bo;
i denna last och armod's koja,
der vädret spelar ut och in;
der slutas kanske skall den boja,
som oafbrutet varit min.

O! — måtte jag ändock vid döden
då finna ro uti min graf;
här många äro mina öden
på världens och på tidens haf;
men, nu jag får ibland de rika
dock hvila uti samma mull,
ty här! här samlas alla lika
tills kyrkogården blifver full.

Aftonen.

När aftonen nalkas
i vestern nedgår
den sol som oss lyser så gerna,
då buskarne svalkas
och jorden ju får
ett mildare ljus och en stjerna.

Hör vindarne susa
i björk och i tall
och mörkret omkring jorden sväfvar:
då vägorna brusa
och Jägarens skall
ger eko och skogen den bäfvar.

Då böljorna svalla
och tolf klockan slår
och väktarne i tornen tuta:
då stjernorna falla
och månan uppgår
samt ser glad igenom hvar ruta.

Nu natten inbryter
och afton ses fly,
och mån' sväfvar i alla skiften;
då stormen den ryter
och menskorna fly,
samt söka sig ro uti griften.

Till Johanna.

(1855.)

Re'n uppå böljan der sjunger näcken
och uppå blomman i rosenhäcken,
en silfverperla af daggen står
och lärkan tjusande drillar slår.

men uti linden

der hviskar vinden

en glader hälsning Johanna för,
ditt hjertas strängar dock sakta rör.

Att öga dig är min högsta lycka,
att glader till dina lockar trycka
en blomsterkrans af förgät-mig-ej.
Finns större lycka? ack nej, ack nej!

ty vid ditt hjerta

ej finnes smärta

när i en blick der så ren och klar
ju hjertat sjelft der sin spegel har.

När jag på fältet dig ut skall föra,
du för din framtid ditt val skall göra,
o! hulda flicka förglöm mig ej
blott med en blygsam förgät-mig-ej,

ty i det höga
jag ser ditt öga,
ja dina tjusande ögon blå
de äro sköna som blommor små.

Ja denna dagen du gladt bör fira
och med behagen en blomsterspira
med hulda gracer du i förbund
[bör herrska sjelf i din myrtenlund;
ty ack Johanna!
hvad är väl lifvet,
som ännu slumrar uti sin knopp?
nej veckla ut du ditt framtids hopp.

Se glad ut!

Se glad ut, se glad ut! du människobarn,
som ilar framåt uppå tidernas bölja;
se glad ut, se glad ut! du människobarn,
du aldrig försjunker i vågornas bölja;
väl stormar det ofta på världshafvet blå,
men det är min lösen: se glad ut ändå!

Se glad ut, se glad ut! du yngling som står
i blomman af lifvets mångfaldiga nöjen;

se glad ut, se glad ut! du aldrig mer får
din ungdom tillbaka ej heller dess nöjen;
väl stormar det ofta på världshafvet blå,
men det är min lösen: se glad ut ändå!

Se glad ut! sjung glad om ditt fädernesland
om äfven för dig synas stormarna ila;
ty ännu har Sverige en lugnare hamn,
der du uti frid och i ro kan få hvila;
se glad ut då du uppå världshafvet far,
se glad ut, så har du ändå något kvar.

Min Klagan.

Stjerna, o stjerna! från himmelen blickar
du i din lysande glans och prakt;
ned till vårt dödliga slägte skiekar
mildt ditt härliga himmelska ljus,
lyser så klart på ditt härliga fäste,
hämmande ser på mitt ödsliga näste.

O! huru skön från din molnfria himmel
ser du ned till mitt ödsliga tjell,
jag i naturens och människors hvimmel.

skådar ej någon stråle af hopp,
ofta af längtan jag troget har brunnit,
dock ej min vandring det någonsin funnit.

Likväl i drömmen jag ofta sett flyga
ned till mitt hjerta en lyckans tröst;
o! huru ljust då min längtan vill smyga
djupt i min själ och lidande bröst;
glad i mitt hjerta jag gömmer den inne,
drömmen jag fäster nöjd i mitt minne.

Men dock förskräckt utur drömmen jag vaknar
finner ej frid i mitt svaga bröst,
o! då all framgång och lycka jag saknar,
fåfångt jag sökt efter ljus, efter tröst:
jag ej fann framgång på törniga vägen,
men — under jorden är grafven belägen.

Sotargossen.

Hu! hur kyligt det är, jag fryser,
ty vintren är så kall:
och i hvarje led jag ryser
samt har blott sorg och qual,

men med min skrapa jag fejar
och putsar alltväl,
hå hå ja, nå nå ja,
lika glad är jag ändå.

Lika godt, jag är mest naken,
svart öfver kind och mund,
först och sist är jag ju vaken
lik foglen uti lund:
och gladt och hurtigt jag svingar
min hviska mot skyn;
hå hå ja! nå nå ja!
än en gång jag finner ro.

Norden.

Hvad det är skönt, här uti Nord,
allt är så ljuft uppå vår jord,
foglarna qvittra högt upp i gren,
sången ger eko uti allé'n.

Dufvan hon flyr långt bort sin kos,
fjäril'n så glad uppå sin ros,
näktergal'n sjunger glad uti lund,
månan vandrar på himmelens rund.

Vindarnes sus högt öfver mig,
källvattnets brus bredvid min stig,
vågorna svalla djupt i mitt bröst,
glädtigt jag höjer till dig min röst.

Hvad du är skön, herrliga nord!
vårsolens sken lyser vår jord,
uppvärmer Lappmannens ensliga tjell,
förskönar Norrbottens snöhvita fjell.

Jag är din.

Trogen kärlek intill griften
svär jag dig med hand och mund,
att bli din i alla skiften
svär jag dig i denna stund.

Din i lifvets alla öden,
din i hvarje lifvets stund,
ja i glädjen och i nöden
flyr jag till din hand och mund.

Om af lyckan jag förskjuten,
du min tröst, min lycka är,

in i sista dödsminuten
jag dig evig trohet svär.

Dufvan.

Ack huru skönt det är
här under trädens löfhvalf,
der är en siskajär,
se hur hon hoppar der!

Se denna gren,
långt bort uti alle'n,
der hopper dufvor små,
svarta, hvita och grå.

Se uppå dessa blad,
se ibland trädens qvistar!
der sitter dufvan glad,
hoppar från blad till blad.

O! om du hjerta har,
du hos mig dröjer kvar;
ty om du flyger bort,
lifvet för mig blir kort.

Jenny.

Jag har fåt en liten vacker dufva,
som hos mig skall lefva glad och säll:
hon nu skall mitt hela lif förljufva,
och hos henne somnar jag hvar qväll;
hon som är min hela fröjd och lycka
hon syns alltid glad och skön och nöjd,
ingen skall ifrån mig henne rycka
ty i drömmen då är hon min bild.

Ofta flyger hon till andra stranden,
der hon plockar blommor, löf och bär:
ritande sitt vackra namn i sanden,
ja jag tror det Jenny helt visst är;
straxt hon återvänder glad tillbaka,
jag då ilar glad i hennes famn:
ja jag tror hon är min ömma maka,
jag nu sjungit glad om hennes namn.

Åskan.

Ett ljungande hörs uti natten
    hvad är det väl?
det far båd' öfver land och vatten
    hörs i min själ;
    hvad kan det vara
    som dundrar så?
jo åskan bara,
    som höres gå.

Se blixten som vår jord upplyser,
    den är så skön;
dock mången menn'ska för dig ryser,
    du hör bön
    då åskan ljungar
    hur god du är,
    på qvisten gungar
    en siskajär.

Hjertat.

Det höjer sig en röst
djupt i mitt svaga bröst
och denna röst sig rör
för allt hvad menn'skan gör;
likväl dess svaga, låga stämman
ej mången aktar på,
blott låter lifvet gå;
hon under sängen
blir dold af mången.

Här denna röst nu jag
vill kalla hjertats slag,
ty utaf jordens allt
det denna röst som kallt
sig dock så svagt ur bröstet höjer;
och hjertat är det väl
som straffar menn'skans fel,
det sig ej döljer,
det dig förföljer.

Du alltid hjertats slag
förnimma skall den dag
då du vid lifvets slut
vid jorden tröttnat ut

och denna röst skall hädanfara:
det slår då än en gång,
ditt hjertas sista sång
till himlen föres,
den mer ej höres.

Vall-flickan.

I skogen Jägar'n jagar
långt in bland tallens träd;
hör du hur björnen klagar,
han rör ej någon led.

Ett skott han fått i bogen,
och sig ej mera rör,
nu Jägarn dra'r ur skogen,
han björnen med sig för.

Här kommer då en flicka
som går i skogen vall;
hon låter fåren dricka,
och hör vallhornets skall.

Till sina får hon ilar,
hon skyndar än en gång;

och bredvid dem hon hvilar
samt sjunger gladt sin sång:

Min boskap jag här vallar,
jag sjunger glad min sång;
hör Jägarn's vallhorn skallar,
då dagen ej blir lång.

Norden fordom.

Norden var fordomdags segrarnes land
liksom ock ärans och fanornas strand,
då Gustafver
och Carlar slog
Ryssar och dog,
offrade lifvet för sanning och rätt.

Då var det ära och dygder och frid
som kämpade uti norden den tid:
då norden bar
ära och frid,
o! ljufva tid,
du som förr vandrat så lugn i vår nord.

Till min Flicka.

Ack Sophi hvad känslor brusa
uti djupet af mitt bröst
och i vinden hör jag susa
ljudet af din milda röst.

Tacksamt vill jag vid din sida
vandra uppå lifvets stig,
dela dina qval och lida
lifvets sorger gladt med dig.

Ingen sorg, ej någon smärta
skall förskräcka mina fjät:
blott du gifver mig ditt hjerta,
ty mig ensamt tillhör det.

O! Sophi mitt hjerta brinner,
stormar rasa i mitt bröst;
blott på jorden jag dig finner
som kan ge mig någon tröst.

Under nattens sömn jag drömmer
kärleksfullt om dig Sophi,
samt om dagen dig ej glömmer
fastän drömmen är förbi.

Må du aldrig mig förglömma,
låt ej vinden suckar strö,
ej i hjertat tårar gömma,
låt mig vid din sida dö.

Statsfängen.

O! grymma tid som nu bortflyr
i blomman af min ungdoms dagar,
jag — som förr smugit glad och yr
på tidens haf, — men jag ej klagar
fast fängen inom fängslets mur;
.....
ej finnes nåd för mig på jorden.

Den öfvergifna.

Hvad är väl lifvets fröjd och lycka,
då ej frid i hjertat bor?
hjärtats plågor själen trycka,
fridens engel uppåt for.

ifrån sorger, qual och smärta,
långt ifrån mitt qualda hjerta.

Engeln höjd på sina vingar
fäller ej en smärtans tår,
högre upp mot ljuset svingar,
o! jag nu här ensam står,
ty der flyger hoppets stjerna,
vinden gungar dig så gerna.

Då hon ilar till det höga
jag högt upp mot höjden ser,
sorgset följer då mitt öga
det som icke finnes mer:
nu hon ibland moln försvunnit,
förr hon ensam för mig brunnit.

Evig saknad, evig trånad
blott nu hvilar i mitt bröst;
ej för mig mer sällhets brånad
ljuder i naturens röst:
må mitt trötta öga hvila
och sen upp mot höjden ila.

Sångmön.

Hvad är lifvet utan sång?
alla lifvets nöjen
skola fly sin kos en gång
då man far till höjden.

Men nu sjung med glader röst,
då din sånggudinna
skall sig fröjdas i ditt bröst;
du det sjelf skall finna.

Båd' i med- och motgång sjung!
sjung om dina öden,
du då fröjdar gammal, ung,
sjung glad in i döden.

Sången.

Sången klingar
och högt svingar,
med förtjusning upp mot skyn

Näktergalen
uti alen
glädtigt svarar på vår sång
ty vid lyrans — ljuftva toner —
själen lifvas — skönt,
ur hvart hjerta
sorg och smärta
flyr sin kos och slumrar än.

Testamente.

Snart känner jag att stunden nalkas
då jag får fly från jordens allt,
då ej min mund med vin får svalkas,
jag blir ju då en syndapalt,
som icke får ett vinglas tömma,
blott om min fordna sällhet drömma,

Men innan jag från jorden skiljes,
jag minska skall ett kärt besvär:

Sångmön.

3.

att göra arfvingar till viljes,
jag vet att deras pligter är
att om min egendom beställa
samt många sorgetårar fälla.

Min lilla koja den skall delas
emellan Jann' och Emeli;
den rock som uti skubben felas
en rasker karl skall stå er bi
att ifrån tjufvens hand den taga,
samt sedan ärmarne upplaga.

Min väst och byxor Carl skall hafva,
ty han gör verkligt rätt därför,
så ock han skall min kropp begrafva,
den sista tjensten då jag dör;
min Emeli invid mitt hjerta
der dela skall min sista smärta.

Ensamheten.

Jag ensam finner mig
uppå min mörka stig,
som fordom säll och varm
jag vandrat arm i arm.

Ack! nu min vän är död,
som fordom var mitt stöd,
jag ensam vandrar blott
och dyster blir min lott.

Rumlaren.

När solen ifrån fästet flyr
en härlig aftonstund,
jag lemnar alla verldsbestyr
och går till Hagalund.

När ifrån flickans barm jag går,
från hvilket härligt Eden,
jag skyndar fort i Bachi spår
och kilar in på Freden.

Så jag förnöjder med min lott,
glad gjuter vinet i min strupa:
ty vi på jorden lefva blott
för att få sjunga, äta, supa.

Hvad är väl jordens gamla dal
med sina rosenlunder?
om ej en ståtlig källarsal
och vi dess bästa kunder.

Farväl!

Nu är den gladaste tiden förbi,
hela min ungdom har flugit sin kos,
jag som förr dansat med er vis å vi,
på mina kinder var målad en ros;
farväl! du min ungdom, ett evigt farväl,
jag säger er alla ett evigt farväl!

I en ung Flickas Minnesbok.

Uti din minnesbok jag skrifva vill
en rad: läs i ditt eget hjerta!
följ den som dig allena hörer till,
han dela skall all lifvets smärta;
om du då stapplar på din stig,
läs i din minnesbok, tänk ock på mig!

Läs i ditt eget hjerta,
läs äfven dessa ord!
du finner ingen smärta
mer uppå denna jord
om äfven dina öden
här blifva många fler,
då äfven uti döden
du ingen smärta ser.

Innehåll.

<i>Aftonen</i>	Pag. 16.
<i>Den öfvergifna</i>	" 30.
<i>Dufvan</i>	" 23.
<i>En aftonstund vid Haga Slott</i>	" 11.
<i>Ensamheten</i>	" 35.
<i>Farväl</i>	" 37.
<i>Foglarnu</i>	" 10.
<i>Hjertat</i>	" 26.
<i>I en ung Flickas Minnesbok</i>	" 38.
<i>Jag är din</i>	" 22.
<i>Min klagan</i>	" 19.
<i>Min Sångmö</i>	" 5.
<i>Menskliga lifvet</i>	" 7.
<i>Mitt Hjerta</i>	" 13.
<i>Norden</i>	" 21.
<i>Norden fordom</i>	" 28.
<i>Se glad ut!</i>	" 18.
<i>Rumlaren</i>	" 36.
<i>Sotargossen</i>	" 20.
<i>Skogen</i>	" 6.
<i>Sången</i>	" 32.
<i>Sångmön</i>	" 32.
<i>Statsfången</i>	" 30.
<i>Tiggaren</i>	" 15.
<i>Till Johanna</i>	" 17.
<i>Till min Flicka</i>	" 29.
<i>Vallflickan</i>	" 27.
<i>Testamente</i>	" 33.
<i>Årets, människans och lifvets höst</i>	" 8.
<i>Åskan</i>	" 25.

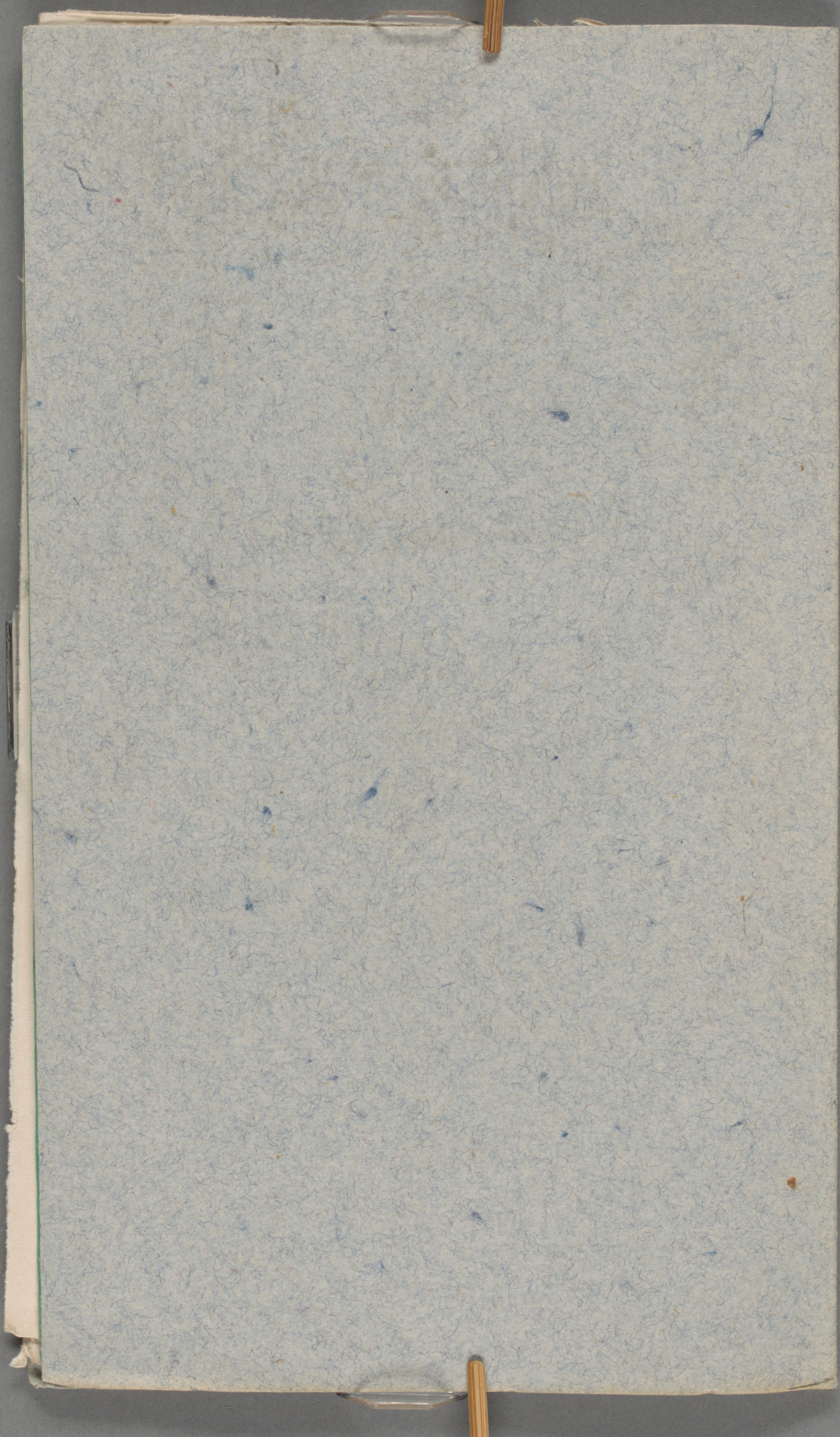
Inhalt.

35	n	Iskan
8	n	frts. menniskans och frts. best
33	n	Testamente
27	n	I allmänhet
29	n	Till min Fäders
17	n	Till Johanna
15	n	Taggarna
30	n	Stalsängarna
32	n	Sängarna
33	n	Söngarna
6	n	Skogen
30	n	Selstugorna
30	n	Kvinnorna
18	n	Se glad vil
28	n	Norden Jordan
21	n	Norden
13	n	Mill Hjerta
7	n	Menckiga Hjerta
5	n	Min Söng
19	n	Min Klaga
22	n	Jag är din
33	n	I en ung Ridders Minnesbet
26	n	Hjerta
10	n	Köslarna
87	n	Parad
35	n	Fansinheten
11	n	I en afstund vid Hogs Skott
28	n	Dufvan
30	n	Den öfvergifna
10	n	Affsonen

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue   Cyan   Green   Yellow   Red   Magenta   White   3/Color   Black

